

Seminariet forstanderens Erklæring lyder saaledes:

„Det høie Ministerium for Kirke- og Underviisningsvæsenet har, ved senest at meddele Skaarup Seminariums Udgiftsbudget for Aaret 18^{68/69} og derunder en overordentlig Bevilling, stor 1,500 Rbd., som „Tilskud til Seminarieskolens Ombygning“, ikke nærmere tilkjendegivet, hvorledes det fornødne Supplement til det bevilgede Byggetilskud tænktes tilveiebragt. Da imidlertid denne Bevilling antages at maatte benyttes indenfor det løbende Finantsaars Grændser, hvis den overhovedet skal komme det angivne Diemed til Gode, har jeg troet at burde henvende mig desangaaende til den herværende Commune, og har, næst at oplyse det Fornødne om Sagens nuværende Stilling, begjært sammes Erklæring om, hvorvidt den, i Erkjendelse af Skolens Nytte for Sognet, maatte være villig til at tilstøde det iøvrigt fornødne Beløb til Skolens Ombygning, for at i saa Fald dette saa ønskelige Foretagende kunde paabegyndes endnu i indeværende Aar. Herved har jeg under 1ste dennes modtaget et afflaende Svar, som følger hoslagt, og som i Hovedsagen stætter sig til den Formening, at der ikke paahviler Kommunen nogen retlig Forpligtelse i det omhandlede Forhold, og at Sogneraadet altsaa er ubesøiet til at paadrage Kommunen en sliq Udgift — en Betragtning, hvis væsentlige Rigtighed jeg ikke troer at kunne bestride. Da det selvfølgelig vil være aldeles unyttigt at henvende sig om denne Sag til dem, hvem Skolens Vedligeholdelse efter den oprindelige Fundatsbestemmelse paalaa, nemlig Kllingstrup Hovedgaard's Ciere, seer jeg mig saaledes ude af Stand til for Tiden at anvende de bevilgede 1,500 Rbd. til det angivne Diemed, og udbeder mig det høie Ministeriums Meddelelse om, hvorvidt Bevillingen alligevel paa en eller anden Maade maatte kunne komme Skolen til Gode.

Da jeg imidlertid af det høie Ministeriums Budget-Meddelelse erfarer, at „Rigsdagen i sidste Session ikke har villet erkjende, at der paahviler Seminariefonden nogen Forpligtelse til at ombygge Skolen“, saa at altsaa selve Retsforholdet i denne Sag paany stilles tvivlsomt, saa troer jeg ikke at turde undlade at gjenoptage dette Spørgsmaal til fornøyet Drøftelse, idet jeg derhos skal forsøge at belyse Forholdets economiske Side med Hensyn til, hvorvidt Skolens trediveaarige Forbindelse med Seminariet i saa Henseende har medført Tab eller Binding.

1. Allerførst maa det med Hensyn til selve Retsspørgsmaalet være mig tilladt at bringe i Erindring, at ikke blot har saavel i sin Tid det kongelige danske Cancellie som senere Kirke- og Underviisningsministeriet stedsse anseet det for utvivlsomt, at den fulde Vedligeholdelsespligt ved det i 1839 af Cancelliet truffne Arrangement er gaaet over paa Seminariefonden, men ogsaa fra selve Rigsdagens Side er denne Forpligtelse tidligere bleven erkjendt. Da nemlig Folkethingets Finantsudvalg i Sessionen 18^{61/62} havde anbefalet, og Thinget ved Finantslovens 2den Behandling vedtaget den omhandlede Bevilling, foranledigede dog en fra et Medlem udenfor Udvalget ytret Tvivl, at Sagen ved 3die Behandling blev udsat, alene for at der til fuldere Sikkerhed kunde anstilles en særlig Underfølgelse af Retsforholdet. Denne gav da det Resultat, som findes udtalt i Finantsudvalgets Betænkning fra næste Session 18^{62/63}: at „Udvalget maa være enig med Ministeren i, at Forpligtelsen til Opførelse af en ny Skolebygning paahviler Staten efter den i sin Tid ved det kongelige danske Cancellies Skrivelse af 4de Juni 1839 truffne Ordning“. —

De Grunde, som dengang uden Tvivl have bestemt Udvalget til udtrykkelig at tiltræde Ministeriets Mening og formeltig at erkjende Statens Forpligtelse, synes ogsaa i sig selv at være tilstrækkelig afgjørende.